

WAKKER WORDEN IN HET BED VAN EEN MILJONAIR

Abi

Was het slecht dat een klein deel van me blij was met de ongedierteplaag in mijn appartement?

Ja natuurlijk, dacht ik terwijl ik rechtop ging zitten en me uitrekte in het decadent zachte kingsize bed. Maar kon iemand me ongelijk geven? Alleen al de luxe van lakens met een draaddichtheid van een miljoen maakte mijn situatie een stuk draaglijker, om nog maar te zwijgen van de luchtige traagschuimkussens. Ik snapte serieus niet hoe rijke mensen zich 's ochtends überhaupt uit bed wisten te hijsen als het zo goed voelde om gewoon te cocoonen in duur beddengoed.

Maar ik had geen tijd om me in die weelde te koesteren. Ik moest maken dat ik wegkwam en op mijn werk was voordat Benny me zou ontslaan.

Zorgvuldig maakte ik het bed op, zodat nergens uit bleek dat ik er ooit was geweest. Als ik later terugkwam zou ik de lakens nog wassen, want ik was geen psychotisch, Goudlokje-achtig monster dat stiekem in iemands bed sliep zonder daarna mijn DNA weg te spoelen, maar voor het geval dat er in de tussentijd iemand langskwam, wilde ik alle zichtbare spo-

ren van een ongenode Abi Mariano uitwissen.

Ik had gisteravond al gedoucht omdat ik zeker genoeg tijd had willen hebben om elke vierkante centimeter van de badkamer schoon te maken (heel veel vierkante centimeters, voor de goede orde), dus kleepte ik me snel aan en deed mijn haren in een staart. Vijf minuten later had ik al mijn spullen in mijn rugzak gepropt, ritste die dicht en deed de slaapkamerdeur open.

‘Goedemorgen!’

Toen ik rechts van me keek, hapte ik naar adem en vlogen mijn handen naar mijn hart.

O god, o god, o god.

Daar, in de enorme keuken van het dure penthouse, stonden een man met zilvergrijs haar en een vrouw met een sluike zwarte bob. Ze glimlachten, maar dat stelde me niet gerust.

Ik was compleet, totaal en volkomen de klos.

De man droeg een onberispelijk donkerblauw pak dat honderd procent zeker geen confectie was (hallo, rijke gast met pochet) en de vrouw was gekleed in zo’n ‘het is maar een oxfordstofje met witte jeans maar kost wel duizend dollar’-ensemble. Ze zagen eruit als prachtige gepensioneerd leden van een of andere koninklijke familie die volkomen op hun plaats waren in de riante woning die ik had gekraakt.

Al leken ze niet verbaasd mij daar te zien.

‘Sorry, we wilden je niet laten schrikken,’ zei de man, die naar voren stapte en met een warme glimlach zijn hand uitstak. ‘Ik ben Charles en dit is Elaine.’

‘Abi,’ prevelde ik geschokt, terwijl koning Charles zijn grote hand om de mijne sloot en die zelfverzekerd schudde, alsof dit normaal was en ik hier hoorde te zijn.

Briljant om ze je echte naam te geven, sukkel!

‘Abi!’ De vrouw (Elaine, kennelijk) keek me stralend aan alsof ze met ingehouden adem op mijn komst had zitten wachten. ‘Wat leuk om je eindelijk te ontmoeten.’

‘Ja, eh, van hetzelfde,’ zei ik, al had ik geen idee wat ze in hemelsnaam bedoelde met ‘eindelijk’.

Zit ik in zo’n show met een verborgen camera?

Is de politie onderweg en probeert dit Chuck/Lainey-duo me gewoon af te leiden zodat ik er niet vandoor ga?

‘Ik, eh...’

‘We zijn trouwens zo vrij geweest om je muffins te proeven.’ Charles wees naar het afkoelrooster op het keukeneiland, waar de zes reusachtige bosbessenmuffins die ik gisteravond vlijtig en eigenhandig had gemaakt in die prachtige gastronomische keuken waren teruggebracht tot vier.

ZE. ATEN. MIJN. MUFFINS.

Ik had op dat moment grotere problemen, maar een piepklein deel van me wilde in woede uitbarsten, want die muffins waren het lekkerste geweest wat ik ooit had geproefd. Ze zouden mijn voortreffelijke ontbijt voor de komende week zijn. Ik was van plan geweest elke ochtend één perfect baksel te verorberen voordat ik aan mijn allesbehalve perfecte leven begon.

Maar twee exemplaren bevonden zich nu in het spijsverteringskanaal van deze twee glunderende societyfiguren.

Rust in vrede, decadente baksels, en vervloekt zij het huis van Charles en Elaine.

‘Ze waren echt zalig,’ dweepte Elaine, om eraan toe te voegen: ‘Declan heeft ons nooit verteld dat je patissier bent.’

‘Tja,’ zei ik, en mijn hart dreigde uit mijn borst te bonzen terwijl ik ze aan het lijntje hield, ‘je weet hoe Declan kan zijn.’

Ze lachten alsof dat logisch klonk – *hoe dan?!* – en ik moest echt maken dat ik wegkwam. Ik haalde mijn autosleutel uit mijn rugzak en plakte een brede glimlach op mijn gezicht. ‘Luister, het was leuk om jullie te ontmoeten en ik zou graag blijven kletsen, maar ik moet naar mijn werk.’

‘Typisch Abi,’ zei Charles op een ‘wat is ze toch schattig’-toon, waarna hij me een superlieve grijns toewierp. ‘Zien

we je vanavond op het Hathaway-feest?’

Typisch Abi?

‘Ik, eh, weet niet,’ stamelde ik, terwijl ik in een wanhopige ontsnappingspoging zijwaarts in de richting van de voordeur schuifelde. Want hoe sneller ik vertrok, hoe groter mijn kansen om niet te worden opgepakt voor huisvredebreuk. ‘Waarschijnlijk...?’

‘Met waarschijnlijk nemen we geen genoegen, Abi,’ zei Elaine, die met een gemanicuurd hand – *holy shit, dat is een giga diamant* – over haar perfect gestylede kapsel streek. ‘Je mag pas weg als je ja zegt. We staan te popelen om je te leren kennen.’

‘Eh, in dat geval: ja.’ Eenmaal bij de voordeur schoot er een golf van opluchting door me heen toen ik de koele metalen deurknop in mijn handpalm voelde. Bijna buiten. ‘Ik kom zeker naar het feest.’

Op dat moment zou ik alles gezegd hebben om te ontsnappen.

‘O, wat enig,’ zei Elaine met klem.

‘Fantastisch,’ beaamde Charles.

‘Dan ga ik er nu vandoor,’ wist ik uit te brengen, terwijl ik de deur opentrok en ze trakteerde op wat hopelijk doorging voor een innemende glimlach. ‘Het was erg leuk om jullie te ontmoeten.’

Zodra ik op de gang stond en de deur achter me in het slot klikte, stevende ik op de trappen af; de lift negeerde ik volledig. Ik was doorgaans geen fan van lichaamsbeweging, maar sprintte nu in volle vaart alle twintig trappen af om de afstand tussen mij en wat dat in godsnaam zojuist was geweest zo groot mogelijk te maken.

Ik had geen idee waarom die vreemden me dachten te kennen, maar was zeker niet van plan om te blijven rondhangen en daarachter te komen.

ALS JE VERZONNEN VRIENDIN INEENS ECHT BLIJKT TE BESTAAN

Declan

‘Goedemorgen, lieverd.’

‘Mam.’ Ik boog me naar haar toe en kuste haar wang voordat ik tussen haar en mijn vader aan de grote ronde tafel ging zitten. Ze waren gisteravond pas laat geland, dus had ik ze nog niet gesproken voorafgaand aan mijn bescheiden welkomstpresentatie voor de Hathaway-vips. ‘Hoe was jullie vlucht?’

‘Vertraagd,’ zei mijn vader, voordat hij een stuk bacon naar zijn mond bracht. ‘Maar verder niets bijzonders. Goede speech, trouwens.’

‘Dank je.’ Hij had gelijk, ik had het hem geflikt, maar we hadden nog het hele aandeelhoudersweekend voor de boeg, dus dit was niet het moment om kasponees te krijgen.

De jaarlijkse aandeelhoudersbijeenkomst van Hathaway, waarvoor duizenden investeerders een week lang naar Omaha afreisden om zich rocksterren met een aandelenportefeuille te wanen, werd op vrijdagochtend altijd afgetrapt met een exclusieve ontbijtbijeenkomst voor de vips; morgen was er dan nog zo een voor iedereen.

Dit jaar was ik voor beide gelegenheden gevraagd om het openingswoord te doen.

‘Hij verveelde me niet eens terwijl ik mijn eieren at,’ zei Warren, die aan de overkant van de tafel zijn koffiekop oppakte. ‘Die knul doet het lang niet slecht.’

Die knul doet het lang niet slecht.

Dat was wat Warren Hathaway, de rijkste man van Amerika en al jarenlang de CEO van Hathaway Holdings, zojuist over mij had gezegd. De man was een zakelijk genie en mijn held zolang ik me kon herinneren, dus ik zou liegen als ik zei dat zijn compliment niet veel voor me betekende.

Direct na mijn afstuderen had Hathaway een overnamebod van miljoenen dollars gedaan aan mijn familie (die mijn overgrootmoeders bescheiden bankenbedrijf had laten uitgroeien tot CrashPad, de grootste meubelketen van het land). Het was een droom die uitkwam geweest, want niet alleen konden mijn ouders vroegtijdig met pensioen om de hele wereld over te reizen, maar ik werd ook nog eens opgenomen in het Hathaway-imperium, waar ik de kans kreeg me omhoog te werken in een veel grotere onderneming.

Ineens leidde de MBA die mijn ooms een verspilling hadden genoemd (*je hoeft niet te studeren om in het familiebedrijf te werken*) me naar de carrière die ik altijd had gewild.

Inmiddels was ik twee jaar EVP bij Hathaway, maar hogerop komen was lastig gebleken. Hoe hard ik ook werkte, de mannen aan de top zagen me nog steeds als een ‘jonge knul’, ook al was ik dertig.

Maar door een meningsverschil tijdens het kwartaaloverleg van vorige maand – waarbij ik gelijk had gehad en CFO Marty Mueller er bijna rampzalig naast had gezeten – had ik me bij Warren in de kijker gespeeld, en ineens begaf ik me op nieuw carrièreterrein.

De oude man en zijn vertrouwelingen leken mijn leeftijd en

gebrek aan ervaring door de vingers te zien en daadwerkelijk te vertrouwen op mijn kennis.

Echt kolossaal.

‘We hebben vanmorgen eindelijk zijn vriendin ontmoet,’ zei mijn moeder tegen Warren en het duurde even voor ik weer bij de les was.

Wat?

‘Jullie hebben zijn Abby ontmoet?’ Warren zette zijn koffie neer en wierp mijn moeder een meewarige blik toe. ‘Ik begon me al af te vragen of ze echt bestond, want niemand heeft haar ooit gezien.’

‘Precies!’ Mijn moeder lachte instemmend.

Wat. De. Fuck.

Ze bestond ook niet echt.

Abby was de naam die ik had bedacht voor mijn niet-bestaande vriendin.

Dus hoe kon mijn moeder haar hebben ontmoet?

Voor wat het waard is: het was nooit mijn bedoeling om een vriendin te verzinnen. Ik was heus geen puber die te bang voor vrouwen was om te daten; ik was juist groot fan. Maar ik had geen tijd om me bezig te houden met de flauwekul die kwam kijken bij een relatie. Mijn focus lag voorlopig bij mijn werk, en dingen als me settelen konden wachten tot na mijn veertigste.

Maar aangezien alle leidinggevers wél een wederhelft hadden, tja... een kat in het nauw maakt rare sprongen. De hoge heren moesten denken dat ik wel degelijk gesetteld was en een solide thuisbasis had, klaar om leiding te geven aan het bedrijf, dus toen mijn privéleven uitgroeide tot een gespreksonderwerp tijdens de driemaandelijke heisessie, heb ik misschien tussen neus en lippen door iets laten vallen over mijn lieftallige, met beide benen op de grond staande vriendin die zo snel mogelijk een gezin wilde stichten.

Abby.

Ik had letterlijk naar de naambadge van de serveerster gekeken, Abby, en mijn denkbeeldige vriendin naar haar vernoemd; het was niet echt een vooropgezet plan.

Ik was niet van plan geweest lang door te gaan met dat hele Abby-gedoe, maar het was handig. Het hield mijn ouders, mijn collega's en mijn oma tevreden; iedereen leek het fijn te vinden dat ik een Abby in mijn leven had.

Alleen had ik dat niet.

Ze bestond niet.

Dus waar had mijn moeder het over?

'Ze komt vanavond naar het feest,' zei mijn vader tegen Warren, die de afgelopen jaren was uitgegroeid tot zijn kameraad. 'Dan kun je haar zelf ontmoeten.'

'Heeft ze...' zei ik, terwijl ik in mijn neusbrug kneep en mijn hersenen overuren maakten in een poging uit te dokteren wat hier in godsnaam aan de hand kon zijn. 'Heeft ze, eh, tegen jullie gezegd dat ze vanavond komt?'

'Ja,' zei mijn moeder, die zich naar me toe draaide en me kritisch in zich opnam. 'Maar ze leek verbaasd om ons in de keuken aan te treffen toen ze opstond, Dex; was je vergeten te zeggen dat we bij jou zouden slapen?'

'O,' wist ik uit te brengen, terwijl ik mijn best deed om niet geschokt over te komen vanwege het feit dat er een vreemde in mijn woning was geweest. 'Eh, ik had niet verwacht dat ze er gisteravond zou zijn. Ik dacht dat ze...'

'Ik ben zo blij dat ze er wel was,' vervolgde ze onverstoord. 'Ze is ontzettend schattig met die bos rode haren, en ze had een keuken vol zalige muffins gemaakt.'

Dit gebeurde dus echt. Iemand die Abby heette had in mijn appartement geslapen en fucking muffins gebakken.

'Abby is inderdaad een keukenprinses,' prevelde ik terwijl mijn hoofd tolde. Wat was hier in vredesnaam aan de hand? Ik woonde in een beveiligd gebouw met een conciërge. Ik had slo-

ten op mijn deuren en een alarmsysteem.

Hoe had dit kunnen gebeuren?

Wie de fuck was die Abby?

'Ik heb geen lekkere muffin meer gehad sinds Ethel is overleden,' mompelde Warren, 'Zorg dat die Abby van je er vanavond eentje meeneemt, oké, Dex?'

'Natuurlijk,' zei ik, terwijl ik hem ondanks het geraas in mijn oren een hopelijk ongedwongen glimlach toewierp. 'Willen jullie me even excuseren? Ik moet dringend een telefoontje plegen.'

'Naar Abby?' vroeg mijn moeder op een plagerige zangtoon.

'Ik ga absoluut proberen haar te pakken te krijgen,' zei ik voordat ik me van de tafel vol nieuwsgierige blikken afwendde en op de deur afstevende. 'Ik ben zo terug.'

DE MILJONAIR MAAKT KENNIS MET ZIJN HULP

Abi

‘Wilt u de bon?’

‘Nee,’ zei de vrouw, die haar Lululemon-totetbag pakte en zonder me een blik waardig te keuren naar de uitgang van Benny’s Natural Grocers liep.

‘Een fijne dag nog,’ riep ik voordat ik me tot de volgende klant in de rij wendde.

Ik had een hekel aan deze baan, deze doodsimpele en geestdodende baan. Ik werkte al sinds de middelbare school bij Benny’s en het was makkelijk, om niet te zeggen noodzakelijk, aangezien ik op deze manier een zorgverzekering had, maar elke dienst herinnerde me eraan dat mijn leven vastzat in drijfzand waar ik misschien nooit meer uit kwam.

Derhalve dat ik voor de tweede keer een studie volgde.

Derhalve dat ik deze baan nodig had, net als mijn nachtwerk drie keer per week.

Derhalve mijn neiging om in stomme woorden als ‘derhalve’ te denken.

‘Hoi,’ zei mijn mond op de automatische piloot tegen de volgende klant, voordat ik opmerkte dat die niets op de band had gelegd.

Ik sloeg mijn blik op om de klant aan te kijken, maar toen – wów.

Het zou zomaar kunnen dat ik naar adem hapte.

Er liepen veel aantrekkelijke mannen rond op deze wereld, maar dit moest Die Ene zijn op wie ze allemaal waren gebaseerd.

Hij was lang, bijna twee meter, maar niemand zou het in zijn hoofd halen om hem slungelig te noemen. Echt niemand. Brede schouders vulden een perfect maatpak en hij deed me denken aan een professionele footballspeler op weg van de spelersbus naar de kleedkamer.

Bemiddeld.

Goedgebouwd.

Perfect.

Iemand die niet met zich liet sollen.

Dat laatste werd trouwens nog sterker benadrukt door zijn gezicht dan door zijn indrukwekkende lichaamsbouw.

Hij had bruine – nee, groene – ogen, die met een ronduit vlin-
ders opwekkende directheid op mij gericht waren. Ik zweer het: het was alsof de man recht in mijn ziel keek, en zijn lippen waren opgekruld alsof hij wilde glimlachen.

Eerlijk gezegd lette ik bij mannen meestal niet op hun mond, maar mijn ogen werden naar de welving van zijn bovenlip getrokken (al kan het ook de volheid van zijn onderlip zijn geweest) alsof het een magneet was en mijn irissen vol staal zaten.

Ik kon me voorstellen dat die mond Frans sprak. Of Italiaans. Ik dwong mijn ogen weer hoger te kijken en dacht terloops dat deze goedgeklede man niet zou misstaan op de voorkant van een roman over maffiabazen, autocoueurs of norse miljonairs.

Ik opende mijn verlekkeerde mond om zonder te kwijlen ‘kan ik u helpen?’ te zeggen, maar toen zei hij met een fluwelen, donkere stem: ‘Dag Abi met een i.’

‘Hallo...?’ Met half samengeknepen ogen beet ik op mijn lip om niet als een verliefde bakvis te staan grijnzen toen hij zijn ogen naar mijn naambadge liet zakken.